

РЕШЕНИЕ

№ 2205

гр. София, 23.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 29.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Румяна Лилова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора С. Попова, като разгледа дело номер **10815** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 203 – 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по подадена от И. С. В., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [улица], ет. 3, ап. 9, чрез адв. Е. А. Д. от Софийската адвокатска колегия, искова молба с вх. № 26630 от 06.12.2011 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), уточнена с молба от 16.12.2011 г., срещу Агенция по заетостта, с която е предявен иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл), във вр. с чл. 104, ал. 1 ЗДСл, конкретизиран по три отделни периода, както следва:

1. за заплащане на обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл за период от три месеца, представляващ времето, през което, поради незаконното уволнение, В. не е бил на работа и не е получавал никакви възнаграждения, в размер на brutната му заплата от 600,88 лв. месечно или 1802,64 лв. за целия период от 01.04.2010 г. до 01.07.2010 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата;

2. за заплащане на обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл за времето, през което, поради незаконното уволнение, ищецът е получавал по-ниско възнаграждение от brutната заплата в размер на 600,88 лв. - за месец ноември 2010 г. в размер на 174,30 лв. и за месец януари 2011 г. в размер на 156,95 лв., в общ размер на 331,25 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата;

3. за заплащане на обезщетение по чл. 104, ал. 1 ЗДСл за времето, през което поради

незаконното уволнение, ищецът не е бил на държавна служба и не е получавал никакви възнаграждения за периода 24.01.2011 г. – 01.02.2011 г., в размер на 200,29 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът претендира и направените деловодни разноски.

В исковата молба ищецът твърди, че от 11.06.2008 г. е работил в Агенция по заетостта, Дирекция „Финансово – стопански дейности”, звено „Счетоводство на международни програми, проекти и фондове”, отдел „Финансово – счетоводен и планиране и отчитане на бюджета”, с място на работа ДРСЗ Х., като главен експерт с ранг IV младши. На 19.01.2010 г. е бил преназначен като главен експерт, с ранг III младши, в Дирекция „Финансово – стопански дейности, информационни технологии и техническо осигуряване”, със същото място на работа. Считано от 01.04.2010 г. служебното му правоотношение е било прекратено със Заповед № 287 от 26.03.2010 г., на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл поради обективна невъзможност за изпълнява служебните си задължения. По силата на Съдебно решение № 2944 от 27.09.2010 г., постановено от АССГ по адм. д. № 3175 по описа за 2010 г., оставено в сила със Съдебно решение № 13765 от 26.10.2011 г. от Върховния административен съд (ВАС), постановено по адм. д. № 13871/2010 г. Заповед № 287 от 26.03.2010 г. е била отменена. Поддържа, че от датата на прекратяване на служебното правоотношение 01.04.2010 г. до 01.07.2010 г., не е работил по служебно или трудово правоотношение. В месеците ноември 2010 г. и януари 2011 г. е получавал по-ниско трудово възнаграждение. След като трудовият му договор, в сила от 01.07.2010 г. бил прекратен на 23.01.2011 г., през месец февруари 2011 г. не е работил по трудово или служебно правоотношение.

В съдебното заседание, ищецът не се явява, но се представлява от адв. Д., която от негово име поддържа предявения иск. По същество моли осъждането на ответника. Представя списък на разноските.

Ищецът не е направил искане за постановяване на неприсъствено решение по чл. 238, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във вр. с чл. 144 АПК.

Ответникът Агенция по заетостта – редовно призован, не изпраща представител за участие в производството. По делото не е постъпил писмен отговор от ответника в дадения му срок, изтекъл на 03.02.2012 г.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура, чрез представляващия прокурор П., дава заключение за основателност на исковата молба и счита, че съдът следва да уважи предявените искове.

Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

По силата на заповед № 371 от 11.06.2008 г. на изпълнителния директор на агенция по заетостта В. е назначен за държавен служител в Агенция по заетостта, Дирекция „Финансово – стопански дейности”, звено „Счетоводство на международни програми, проекти и фондове”, отдел „Финансово – счетоводен и планиране и отчитане на бюджета”, с място на работа ДРСЗ Х., като „главен експерт”, с ранг IV младши, считано от 12.06.2008 г. (л. 5 от делото). По силата на Заповед № 95 от 19.01.2010 г. В. е бил преназначен на длъжност „главен експерт”, с ранг III младши, в Дирекция „Финансово – стопански дейности, информационни технологии и техническо осигуряване”, със същото място на работа, считано от 20.01.2010 г. (л. 6).

Считано от 01.04.2010 г. служебното му правоотношение е било прекратено по силата

на Заповед № 287 от 26.03.2010 г., издадена от изпълнителния директор на Агенция по заетостта, на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл, поради обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения (л. 7).

По силата на Съдебно решение № 2944 от 27.09.2010 г., постановено от АССГ по адм. д. № 3175 по описа за 2010 г., оставено в сила със Съдебно решение № 13765 от 26.10.2011 г. от ВАС, постановено по адм. д. № 13871/2010 г. Заповед № 287 от 26.03.2010 г. е била отменена като незаконосъобразна.

На 30.06.2010 г. В. е сключил трудов договор с Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ), по силата на който работодателят е възложил на В., който е приел да изпълнява длъжността „Експерт, стоп. дейност” в щатен персонал, ЧРУС в ТП на НОИ – [населено място]. Договорът е сключен за определено време и срок за изпитване в полза на РУСО – Х. до 01.01.2011 г., считано от 01.07.2010 г., при основно месечно трудово възнаграждение 550,00 (петстотин и петдесет) лв. и 13 % допълнително месечно трудово възнаграждение месечно, в размер на 71,50 лв.

Трудовият договор на В. с НОИ – [населено място] е прекратен на 24.01.2011 г., видно от записа в трудовата му книжка (л. 12). Предвид това съдът приема за установено, че трудовият договор от 01.07.2010 г., първоначално сключен като такъв с определен срок (до 01.01.2011 г.) се е превърнал в договор за неопределено време, на основание и по реда чл. 69, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ).

От удостоверение, издадено от РУСО на 30.11.2011 г. (л. 16) се установява, че brutните доходи на В. за периода 01.07.2010 г. – 24.01.2010 г. са както следва: за м. 07.2010 г. – 825,00 лв.; за м. 08.2010 г. – 825,00 лв.; за м. 09.2010 г. – 659,01 лв.; за м. 10.2010 г. – 734,00 лв.; за м. 11.2010 г. – 426,58 лв.; за м. 12.2010 г. – 747,75 лв. и за м. 01.2011 г. – 443,93 лв.

В съдебното заседание, проведено на 29.03.2012 г., съдът извърши констатация по представената в оригинал трудова книжка на ищеца, при която се установи, че след прекратяване на трудовото му правоотношение с ТП на НОИ (РУСО) - Х., липсват отбелязвания същият да е бил назначен на друго трудово правоотношение.

Съдът не извърши констатация по оригинала на служебна книжка, тъй като по твърдение на процесуалния представител на ищеца тя е в държане на ответника. Въпреки, че ответникът беше задължен да представи служебната книжка на ищеца в съдебното заседание, той не изпълни това разпореждане на съда. От представеното по делото копие от нея се установява, че ищецът е бил зает по служебно правоотношение до 01.04.2010 г., когато е прекратено това с Агенция по заетостта.

От заключението на извършената съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещо лице Г. З., неоспорено от страните и прието от съда, се установява, че размерът на brutното възнаграждение на ищеца към 26.10.2011 г. (датата на признаване на уволнението му за незаконно с влязло сила съдебно решение) е в размер на 684,99 лв. (виж отговора на въпрос 1). Brutното възнаграждение за периода 01.04.2010 г. – 30.06.2010 г. е 2054,97 лв. (стр. 8 от заключението, долу). За месеците ноември 2010 г. и януари 2011 г. brutният доход на ищеца не е по-нисък от получаваното възнаграждение в Агенция по заетостта, а само е изчислен съобразно отработените дни през тези месеци (виж отговор на въпрос 2).

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав направи следните правни изводи:

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл, във вр. с чл. 104, ал.

1 ЗДСл следва да се установи осъществяването на следните елементи от правопораждащия фактически състав, визиран в нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл.: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение; оставане на служителя незаает по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по-ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение. Вредата, подлежаща на обезщетяване от ответника, се определя по реда на чл. 104, ал. 1 ЗДСл. Съгласно посочената разпоредба, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

В случая с влязло в сила съдебно решение е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение между страните в производството. Установи се, че за част от десетмесечния период, а именно за периода от 01.04.2010 г. до 01.07.2010 г., ищецът не е работил по служебно или по трудово правоотношение. За този период съгласно приетото заключение на вещото лице обезщетението по чл. 104, ал.1 ЗДСл е в размер на 2054,97 лв. Предявеният за този период от В. иск е за заплащане на обезщетение в размер на 1802,64 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба. Ищецът не направи увеличение на иска по реда на чл. 214 ГПК, във вр. с чл. 144 АПК, поради което следва да се приеме, че искът, за този период е основателен и следва да бъде уважен до размера, за който е предявен – 1802,64 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба. Не се установи ответникът да е изпълнил задължението си за заплащане на дължимото на ищцата обезщетение. Същият и не твърди да го е заплатил.

В периода 01.07.2010 г. – 24.01.2011 г. се установи, че ищецът е работил по трудово правоотношение, като съгласно неоспореното заключение на вещото лице за процесните месеци ноември 2010 г. и януари 2011 г. brutният доход на ищеца не е по-нисък от получаваното възнаграждение в Агенция по заетостта. Ето защо, искът, в частта за този период, е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

Искът за осъждане на ответника да заплати на В. обезщетение за периода 24.01.2011 г.- 01.02.2011 г., през което време ищецът е останал без работа поради незаконното уволнение, в размер на 200,29 лв. изисква отговор на следния въпрос: Прекъсва ли се причинната връзка между незаконното уволнение и претърпените вреди (неполучено възнаграждение) ако в десетмесечния период след уволнението В. е започнал работа на друго място? Отговорът следва да бъде даден в две хипотези: 1. при сключен след уволнението срочен договор и 2. при сключен след уволнението договор за неопределено време. В първата хипотеза следва да се приеме, че обезщетението ще се дължи, както преди сключването, така и след прекратяването на срочния договор. Във втората хипотеза, каквато е процесната по изложените по-горе съображения, следва да се приеме, че процесното обезщетение ще се дължи за периода от уволнението до сключването на новия договор и след това, ако възнаграждението е по-ниско, до

изтичането на десетмесечния срок, но не и в случай, че новото трудово или служебно правоотношение на лицето е прекратено в десетмесечния срок след незаконното уволнение, за периода след това ново прекратяване. Оставането без работа след прекратяване на правоотношението, сключено в десетмесечния срок, не е в причинна връзка с незаконното уволнение от ответника. Причинната връзка между последното и новото оставане без работа е прекъсната (в този смисъл виж Съдебно решение № 169 от 29.03.2011 г. на Върховния касационен съд, по гр. Д. № 1699/2009 г., IV г.о., ГК, докладчик съдията Б. И.). Както се посочи по-горе, уважаването на иска по чл. 104, ал. 1 ЗДСл предполага устатновяване наличието на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение. Установи се, че в периода 01.07.2010 г. – 24.01.2011 г. В. е работил по трудово правоотношение със срок за изпитване при ТП на НОИ – Х.. Трудовото му правоотношение, превърнало се в такова за неопределено време, е било прекратено на 24.01.2011 г. Предвид това съдът намира, че в периода 24.01.2011 г. – 01.02.2011 г. ищецът не е останал без работа и не е получавал никакви възнаграждения не по причини незаконното му уволнение от Агенция по заетостта. Следователно не е налице причинна връзка между претендираната от В. вреда и прекратяване на служебното му правоотношение с ответника.

По разноските:

В исковата молба ищецът е заявил претенция за присъждане на направените по делото разноски. Сторил е такива в размер 650,00 лв. за адвокатско възнаграждение, съгласно Договор за правна защита и съдействие № 0198708 от 02.12.2011 г. и в размер на 156,00 лв. за възнаграждение на вещото лице и комисиона за банковите услуги по превода на сумата, или в общ размер на 806,00 лв.

Предвид правните изводи на съда досежно основателността на исковата претенция и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 144 АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сума в размер на 621,59 лв. – направени по делото разноски, съразмерно с уважената част от иска.

Ответникът не претендира разноски, поради което такива не следва да му бъдат присъждани.

Воден от гореизложеното, Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция по заетостта, да заплати на И. С. В., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [улица], ет. 3, ап. 9, сума в размер на 1802,64 лв. (хиляда осемстотин и два лева и шестдесет и четири стотинки), на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител, във вр. с чл. 104, ал. 1 от същия закон, представляваща обезщетение за времето, през което не е бил на служба поради прекратяването на служебното му правоотношение, за периода 01.04.2010 г. – 01.07.2010 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаването на исковата молба на 02.12.2011 г. до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ иска за времето, през което, поради незаконното уволнение, В. е получавал по-ниско възнаграждение за месец ноември 2010 г. и за месец януари 2011 г. – в общ размер на 331,25 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на обезщетението и за времето, през което поради незаконното уволнение, В. не е бил на държавна служба и не е получавал никакви възнаграждения за периода

24.01.2011 г. – 01.02.2011 г., в размер на 200,29 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на обезщетението, като неоснователни.

ОСЪЖДА Агенция по заетостта да заплати на И. С. В., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [улица], ет. 3, ап. 9 сума в размер на 621,59 (шестстотин двадесет и един лев и петдесет и девет стотинки) лв. – направени разноси по делото, съразмерно с уважената част от исковете.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: